

Jean Reno

Asıl adı Juan Moreno y Herrera-Jiménez olan Jean Reno, 30 Temmuz 1948’de Kazablanka, Fas’ta İspanyol bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelmiş ve Fransız sinemasının küresel ölçekteki en güçlü yüzlerinden biri olmayı başarmıştır. Genç yaşta yerleştiği Fransa’da oyunculuk eğitimine başlayan Reno, kariyerinin en büyük immesini yönetmen Luc Besson ile kurduğu ortaklık sayesinde yakalamış; özellikle Le Grand Bleu ve bir kült olan Léon: The Professional filmleriyle dünya çapında tanınan bir yıldız dönüşmüştür. Sert görünümünün ardındaki derin duygusallığı yansıtmaya yeteneğiyle dikkat çeken aktör; Léon, Mission: Impossible ve The Da Vinci Code gibi büyük bütçeli Hollywood yapımlarında da yer alarak yeteneğini kıtalararası bir boyuta taşımıştır. Hem komedi hem de ağır dram rollerinde sergilediği doğal performansı ile takdir toplayan Reno, Fransız kültürüne ve sinema sanatına katkılarının dolaylı ülkesinin en prestijli nişanı olan “Légion d’honneur” ile onurlandırılmıştır.

Ozan Kırıcı

11 Kasım 1991 tarihinde Konak, İzmir’de doğdu. 2015 yılında Dokuz Eylül Üniversitesi Uluslararası İlişkiler bölümünden ve ardından 2020 yılında Galatasaray Üniversitesi Karşılaştırmalı Dilbilim ve Uygulamalı Yabancı Diller bölümünden mezun oldu. 2022’den itibaren, Paris Cité Üniversitesi Karşılaştırmalı Edebiyat bölümünde bilim kurguda yapay diller alanında tez çalışmasına devam ediyor. 2019 yılında Yazarın Mirası isimli öyküsüyle Kara Hafta Polisiye Ödülü sahiplerinden biri oldu, 2021’de Akl-ı Selim Apartmanı isimli romanı okuyucularla buluştu. André Gide’nin Isabelle ve Mahsur Kadın kitaplarını çevirdi. Danny Dorling’in Yavaşlamak isimli kitabının çevirisine katkıda bulundu. 2023 yılında İçimdeki Boşluk adlı öyküsüyle Oğuz Atay Öykü Yarışması kazananlarından biri oldu. Çeviri kariyerini, Fransız edebiyatı, felsefe, tarih ve manga gibi çeşitli alanlarda sürdürüyor. Ocak 2024’ten beri Paris Yunus Emre Enstitüsü bünyesinde çalışmaya devam ediyor.

Emma

Jean Reno

Roman | Polisiye

© 2024, XO Éditions

© 2026, İnkılâp Kitabevi Yayın Sanayi ve Ticaret AŞ

Yayıncı Sertifika No: 44066

Editör: Sonat Ece Kaya, Deniz Dursun

Yayıma hazırlayan: Bağış Alper Kovan

Son okuma: Mustafa Kayalar, Eylem Akınhay

Çeviren: Ozan Kırıcı

Kapak tasarımı: David Pairé

Sayfa tasarımı: Şenol Alanbay, Gönül Kavak

ISBN: 978-975-10-5017-5

Birinci baskı: Haziran, 2026

Baskı ve Cilt

Euromat Basım Yayın Ambalaj Sanayi ve Ticaret AŞ

İkitelli OSB Mah. Giyim Sanatkarları 5A-6A Blok No: 315 K:3

34490 Başakşehir - İstanbul

Tel: +90 212 549 65 85

Sertifika No: 51036

İnkılâp Kitabevi Yayın Sanayi ve Ticaret AŞ

Çobançeşme Mah. Sanayi Cad. Altay Sk. No. 8

34196 Yenibosna – İstanbul

Tel: +90 212 496 11 11 (Pbx)

Faks: +90 212 496 11 12

posta@inkilap.com

inkilap.com

Bu kitabın her türlü yayın hakları Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince İnkılâp Kitabevi'ne aittir. Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının izni alınmaksızın hiçbir şekilde kopyalanamaz, çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

EMMA

JEAN RENO

Fransızca aslından çeviren:
Ozan Kırıcı

 İNKILÂP 99. yıl

Karıma ve çocuklarıma

En büyük maceramız hayatımızın kendisidir...

ÖNCEİ

Kasımın o uçsuz bucaksız parlak mavi göğü altında hava zar zor 10 dereceyi buluyordu. Dört şeritli yolda, ufuk çizgisinde sallanarak ilerleyen bir kamyon dışında kimse yoktu. İbre 130'un üzerindeydi. Emma daha da hızlandı. Yol gözlerinin önünden hipnotize edercesine akıp giderken, direksiyon parmaklarının altında titredi. Bu aralar favorisi olan CocoRosie CD'sini çalmayı düşündü, ama annesi Jeanne yanında uyukluyordu.

Emma kamyonu neredeyse yakalamıştı. Arkasında kamyonun peşine takılmış gibi sürüklenen eski bir Citroën sarsılarak ilerliyordu. Kamyon şoförü, üzerindeki 90 km hız sınırına aldırmadan, en az 110 km hızla gidiyordu. Emma onu sollamak için sinyal verdi.

Her şey aynı anda, yavaşlatılmış bir kaos içinde olup bitti. Citroën'in şeridinden çıkışı, güneş ışığının göz alıcı parıltısı, fren pedalından kayan ayağı, annesinin çığlığı, bir çarpışma, bitmek bilmeyen bir çığlık ve devrilmeden hemen önceki kayma...

Bir, iki, üç takla! diye mırıldandı kafasının içinde bir ses.

Gökyüzü, yol, gökyüzü, ezilmiş çimenler, bir ışık parlama-sı, sonra sessizlik... Gök gürültüsünden sonraki boşluk gibi.

Emniyet kemeriyle zapt edilen Emma tek gözünü açtı ve

dünyayı baş aşağı gördü. Önce bir koku geldi: yanmış lastik, benzin, toprak... ve başka bir şey. Boğaza yapışan, damağında demir tadı bırakan bir koku. Başını çevirdi, düşünce parçacıkları kafasında birbirine çarpıyordu.

Annesi onun gibi baş aşağı asılı duruyordu; gözleri de tıpkı onunki gibi açıktı. Kan kırmızısı yağmurun arasından gökyüzüne baktı.

Gökyüzüne baktı.

Emma karanlığa gömüldü.

1.

Bir yağmur damlası camda dolanırken, vücudu sonsuz bir düşüşle dönüp duruyordu. Mutlaka bir ses olmalıydı: frenlerin gıcirtısı, yırtılan sacın gürültüsü, ama o hiçbir şey duymadı; sanki sessiz bir çarpışma gerçekleşmiş, boğazına donuk bir çığlık yerleşmişti.

Emma yatağında doğrulduğunda kalbi güm güm atıyordu, ağzında metalik bir tat vardı. Başını hafifçe salladı; kâbusun sersemliği hâlâ üzerindeydi. Bu kâbus onu genellikle ayda bir kez uyandırırđı.

Mardi¹ keyifli bir şekilde gerinmeden önce, protesto edersine miyavladı. Perdelerin arasından soluk bir ışık süzölüyor, çalar saat ise sabah 06.11'i gösteriyordu. Emma yorganına sıkıca sarıldı; yeniden uyumaya kararlıydı. O esnada buyurgan bir mırıltı yükseldi.

“İzin verir misin?”

Hayır. Kediler tam bir işbirliği dışında hiçbir şeye izin vermezdi. Mardi, Emma'yı burnuyla itti; yataktan kalkana kadar da omzunu dişledi. Bu kedi, Güneş Kralı'nın yeniden vücut bul-

1 (ç.n.) Mardi, Fransızca “salı”.

muş hali olmalıydı, majestelerine hakaret suçunu asla bağışlamıyordu.

Salonda yerlere dağılmış ayakkabılar, katlanmayı bekleyen bir çamaşır yığını, kirli fincanlar, dünden kalma yemek tepsi, kitaplar, bir terzi mezurası –kim bilir neden!– tirbuşon gibi kıvrılmış çoraplar... Limon sarısına boyanmış yüksek dolabın üzerinde, Jeanne çerçevenin içinden dalgın dalgın gülümsüyordu. Emma yanından geçerken alışkanlıkla ona dokundu.

“Merhaba anne.”

Emma dairesini çok seviyordu. Tadilattan önce burası büyükbabasının eski ayakkabı dükkânıydı. Vitrin, yerini içeriye akvaryum havası katan cam tuğlalı bir duvara bırakmış; kilerin yerine küçük bir yatak odası ve şimdi Mardi’nin avlanma alanı olan bahçeye açılan bir banyo yaptırılmıştı. Eski iş tezgâhı ise artık küçük bir mutfak tezgâhı olmuş, mutfakla salonu ayıran bir sınır görevi görüyordu. Emma bu büyük, çiziklerle dolu mobilya parçasına çok bağlıydı. Sebzelerini doğrarken, büyükbabasının eğilerek yaptığı o sürekli tekrar eden –kesme, zımparalama, dikme, çivileme, cilalama, parlatma gibi– hareketleri hatırladı. Çocukken onu büyüleyen, buruşuk ama inanılmaz derecede çevik elleri gözünün önüne geldi. Sanki ondan bir parça, ahşabın dokusunda hâlâ yaşamaya devam ediyordu.

Gece geç saatlere kadar gözüne uyku girmemişti; uykusuzluğundan dolayı mutfak zemini bu sabah ona buz gibi geldi. Buzdolabını açtı, birinci sınıf kedi mamasını alıp özel bir tabağın içine koyarak ezdi, etiketinde “Zor beğenen kediler için ördek ezmesi” yazıyordu. Veterinerin önerdiği gibi her sabah ve akşam yarım kutu. Sağlık, Emma’nın Kral Mardi’ye iradesini dayattığı tek alandı. Diğer konulardaysa Mardi açık ara farkla galip geliyordu.

Kahve demlenene kadar Emma bahçeye bakan Fransız penceresine yaslandı. Islak çimlerin ortasında bir katalpa ağacı duruyordu. Taş duvarın karşısındaki itüzümü çiçek açmıştı. Her yıl kendine bir sebze bahçesi yapacağına söz verse de bir türlü bunu uygulayamıyordu. Bahçıvanlık geleceğe dönük plan yapmayı gerektiriyordu ve Emma bundan nefret ederdi.

Uykusuzluk hoş bir mahmurluk yaratmıştı. Paradoksal olarak yorgun olduğunda dokunuşu daha hassaslaşır ve en iyi masajı o anlarda yapar; zihnini devre dışı bırakan yorgunluk, ona kendini bırakma gücü verirdi. Yine de, ne olursa olsun, eğer seçme şansı olsaydı, günü göğüsleyebilmek için aralıksız yedi saat uyumayı tercih ederdi.

Her şeyin değiştiği lanet olası gün!

Gökyüzü kasvetliydi ama yağmur dinmişti. Eğer VIP'ler yağmura yakalanmış halde gelirlerse Lemonier ortalığı ayağa kaldırabilirdi. Bu düşünce Emma'yı hafifçe kıkırdattı; geçen haftanın ardından küçük bir intikam gibiydi. Portivy talasoterapi¹ merkezinin müdürü, tarih yaklaştıkça onları taciz sınırına gelecek kadar bunaltmıştı. Her şey plana uygun gibiydi. Programda –hafta sonu izinlerini ve tatil günlerini çizmişti– şunlar vardı: Dışarıdan takviye olarak getirilen bir ekiple ev işleri, altın iplikle işlenmiş yeni çarşaflar ve Ekselansları ve maiyetiyle ilgilenecek personel için özel bir kıyafet. Emma, heyetten söz edildiği anda büyük patronun kurduğu cümleleri nasıl büyüttüğünü, her kelimesini nasıl vurguladığını görebiliyordu. Fizyoterapist meslektaşı Claire'e göre, adam ofisini bile baştan sona Umman'ın renklerine, kırmızı ve yeşile boyatmıştı! Sanayi kap-tanlarından film yıldızlarına kadar birçok ünlüyü ağırlamaya

1 (ç.n.) Talasoterapi, deniz kaynaklı ürünlerle yapılan doğal sağlık ve bakım tedavisi.

alışkın oldukları halde patronu, daha önce hiç bu kadar heyecanlanmamıştı... *Mesele para mıydı, yoksa prestij mi?*

Lemonier, orta boylu ve saçları yeni kelleşmeye başlamış, güler yüzlü, ellili yaşlarında biriydi; kısacası, yalnızca hırsı sayesinde dik durabilen, sıradan denilecek bir adamdı. Emma içinse onun nezaketi yüzüne kötü oturmuş bir maskeden ibaretti. Zorba bir hükümdar olmayı ıskalamış gibiydi; ne kadar prestijli olursa olsun, bir otel kompleksini yönetmek onu tatmin etmiyordu sanki. En garibiyse, muhtemelen bunun farkında bile olmamasıydı. Güç sahiplerinin peşinden, onların ışıltısının kendisine de yansıtacağını umarak koşuyor ve bu yüzden Umman Sultanlığı'ndan gelen heyetin ziyareti onda gerçek bir patlama etkisi yaratıyordu. Sekiz hafta önce gelişlerinin duyurulmasından bu yana kasaba, söylentiler ve en çılgın tahminlerle çalkalanıyordu. Lemonier onu Ekselanslarının resmi masözü olarak seçmeseydi Emma'nın umurunda bile olmayacaktı: "*Büyük bir ayrıcalık, umarım hakkını verirsin!*" Patronu masaj kabinine giremeyeceği için de en küçük ayrıntıya takılıp, lojistiği günde üç kez kontrol etmekle yetiniyordu şimdi.

Müdür genellikle mesafesini koruyacak kadar zekiydi. Kendisi lüks bir işletmenin yöneticisi, Emma'ysa sadece bir çalışandı ve pek de örnek bir çalışan sayılmazdı. Aslında, en talepkâr ve zengin müşteriler arasında masajları bu kadar popüler olmasaydı, onu uzun zaman önce işten atardı. Her ne kadar Lemonier kaçınılması gereken türden bir patron olsa da Emma'nın bırakın kendi salonunu açmayı, başka bir yerde iş aramaya bile niyeti yoktu. Geleceği düşünmek baş döndürücü bir uçuşuma bakmak gibi geliyordu ona. Bahçecilikle arasındaki bağlantı aniden kafasına dank ediyordu: Kök salmadan hiçbir şey dikilemez. Oysa Emma için hafta sonunun ötesinde bir plan yapmak imkânsızdı. Geçmiş sürekli onu geri çekiyordu...

Kahve ılıktı. Emma onu bir yudumda içti. Saat 07.10'du ve özenle hazırlanıp evden çıkış saatini bekleme fikri onu şimdiden bunaltıyordu. Saat tam 10.00'da merkezde, 11.00'de de delegasyonda olması gerekiyordu. Lemonier, herkesin tam vaktinde görev yerinde olması konusunda çok netti. Eğer Emma acele ederse, hâlâ denizi görecek zamanı olabilirdi.

Sokaklar neredeyse ıssızdı; etrafta sadece bir el arabası ve isteksiz bir köpeği çekiştiren birkaç yaşlı vardı. Emma pedalları hızla çeviriyordu. Bisikletinin sadece üç vitesi vardı ve tekerleklerinden biri yarı bükülmüştü, ama rüzgâr ya da kar demeden her gün onu kullanıyordu. Arkadaşı Pénélope, bir insanın arabasız nasıl yapabildiğini anlamıyordu ve bunun “Emma sorunu”nun bir parçası olduğuna inanıyordu; yani güzel, bekâr, toplum kurallarının dışında ve biraz da sosyalleşme sıkıntısı çeken biri olmak. Emma ona çevre bilincini hatırlatıyordu, ama boşuna. Pénélope'un umrunda bile değildi. Jeanne da doğayı çok seven, inançlı bir aktivistti. Emma için bisikleti annesinden kalan değerlerin bir simgesi olduğu kadar bir tür uğurdu aynı zamanda.

Bazen, her şeyi annesine bağlama ihtiyacı onu, bir kabuğu kanayana kadar kazımaktan zevk alan bir çocuk gibi hissettiriyordu. Hayatta kalmak için suçluluk duygusu ve mutlu anıların karışımına ihtiyacı vardı...

Teignouse Caddesi'ne çıktığında, sahil boyunca uzanan bisiklet yoluna geçti. Gökyüzü, gölgeler ve ışıktan oluşan Dantevari bir manzara sunuyordu; bu manzara suyun yüzeyine yansidikça renkler yeşilden siyaha dönüyordu. Fırtınalı günlerde dalgalar yolu ıslatsa da şimdi hava açmak üzereydi. Rüzgârın sarhoşluğuyla hızını artırdı, ağzını açıp denizin serpintisini yakalamaya çalıştı. Okyanus, havada uçan kuşlar gibi özgür ve yakalanamaz olduğunu hissetmesini sağlıyordu.